

[Poul Sørensen.]

ikke bidrage til en endelig løsning heraf. Jeg må bede den højtærede arbejdsminister medvirke hertil ved denne forhandling.

For mig at se fremgår det af udtalelser, der er kommet fra Dansk Arbejdsmands Forbund, at man opgav at stå fast på arbejdstiden i 1954-forhandlingerne, fik taget dette spørgsmål ud af forhandlingerne med håb om, at det så skulle løses i det høje folketing, og det er her, jeg spørger: Kan det oplyses, om arbejdsmændene her har fået direkte tilsagn eller indirekte tilsagn om noget sådant fra den høje regering? Jeg synes, det er nyttigt for os at få klaret denne side af sagen. Der foreligger altså udtalelser om, at arbejdsmændene og deres organisation har opfattet sagen på denne måde. Måneder efter, at dette er sket, indtræder der et ejendommeligt spil mellem arbejderne organisation og den høje regering — arbejderne har begribeligvis lov til det, det manglede bare, det er på den måde, de kan varetage deres interesser — og nu løser man den højtærede regering, eller det må vel være den højtærede arbejdsminister, fra et givet tilsagn, hvorefter man marcherer ud i den situation, vi står i.

Jeg lyttede med en vis overraskelse til den ærede socialdemokratiske ordfører her i dag, som lagde hele byrden, hele skylden over på den anden part, nemlig arbejdsgiverne, og jeg synes, at hvis det kan oplyses her, om arbejdsgiverne har været i god tro, da de mente, regeringen ville fremlægge et forslag, ville det være af interesse. Regeringen har nemlig trukket sit tilsagn tilbage, hvorved man har skabt den foreliggende situation. Det er af interesse, at vi får trængt til bunds i denne sag, såvidt det er gør ligt. Når det socialdemokratiske parti dømmer i sagen, som man gør, om, hvem der har givet anledning til konflikten, må man have lov at spørge dem, om de mener, at man uden videre, som man gjorde det påskelørdag, kunne meddele parterne, at der var flertal her i salen for at løse konflikten efter det socialdemokratiske forslag. Det er der i dag, men det er efter, at vi har oplevet konfliktperioden. Dette spørgsmål synes jeg også trænger til at blive klaret ved denne, kan man vel sige, afgørende forhandling.

Jeg vil da gerne gentage, at mit parti, som nu sammen med de øvrige partier i det

høje ting er tvunget til at skulle træffe en afgørelse, er meget ængsteligt ved, at man nu tager afgørelsen ud af de to parter hænder og til syvende og sidst lægger den over til en enkelt mand. Jeg kan måske lige føje til, at det, der har gjort sagen vanskeligere — det har jeg gerne villet sige i forbindelse med de ord, jeg sagde før om det sammenspil, der har været om lovinitiativet — er, at her har vi altså stået overfor en situation, hvor der intet har været at forhandle om udover et ganske specielt og isoleret spørgsmål, nemlig arbejdstiden, det for landbruget uhyre vanskelige spørgsmål. Sagen er lagt op på det ene spørgsmål, og det gør det efter vor mening ikke lettere at klare den.

Jeg vil da gerne oplyse, at vi ikke kan medvirke til at gennemføre den lovgivning, som socialdemokratiet og det radikale venstre — at det er socialdemokratiet, overrasker mig ikke, men derimod at det radikale venstre går med — nu begge har givet tilsagn om at gennemføre. Også jeg har læst de bemærkninger, som det radikale parti har fremsat i forbindelse med denne sag; jeg skal ikke i øjeblikket komme nærmere ind herpå, men også jeg vil have lov at sige, at jeg tror, man påtager sig et overordentlig tungt ansvar ved, at man på denne måde ikke hjælper os, ikke vil bidrage til at få spørgsmålet udskudt de måneder, det drejer sig om, men nu giver grønt lys for det efter min mening langt farligere initiativ, sådan som man altså gør det her. Jeg vil anbefale det af venstre og det konservative folkeparti stillede ændringsforslag.

Jørgen Jørgensen (Lejre): Mon ikke alle nu kan se, at strejker og lockouter er en dårlig fremgangsmåde til afgørelse af uoverensstemmelser mellem organisationerne? Der er kun een ting, som altid på forhånd er sikker, nemlig at begge parter taber.

Da den nuværende konfliktsituation opstod, var begge parter enige om at afvise, at nogen blandede sig i sagen med det formål at lade uvildige mænd afgøre striden; de kunne selv, mente de. Arbejdsmandsforbundet gav tilslutning til at lade en frivillig voldgift afgøre stridsspørgsmålet om arbejdstiden, men dette blev afvist af arbejdsgiverne. Den tvungne voldgift blev afvist af begge parter. Under forhandlingerne med arbejdsgiverne var disse dog